

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 23Ek/368/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119238826
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6119238826.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: W. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Na Q. XXX/XX, XXX XX Z. pod W., št. občan SR v konaní zast.: JUDr. Evou Borovskou, advokátkou so sídlom Štefánikova 7, 814 31 Bratislava proti povinnej: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700 v konaní zast.: Mgr. Marcel Drgon, advokát s.r.o., so sídlom Jesenského 2, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 173 565, o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 12.172,99 EUR a trov exekúcie, o sťažnosti povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 17. októbra 2019, takto

rozhodol:

Súd uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23Ek/368/2019 zo dňa 17. októbra 2019 z r u š u j e a vec v celom rozsahu v r a c i a vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Dňa 17.10.2019 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyšším súdnym úradníkom uznesenie pod sp. zn. 23Ek/368/2019, ktorým zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, oprávnenému priznal nárok na náhradu výdavkov za zastupovanie advokátom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 153,37 Eur, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu a súčasne povinnému náhradu trov nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 35 ods. 1, § 45 ods. 1, § 61k ods. 1, 2, 5, § 61l ods. 3, 4, § 199a ods. 1, § 199b, § 199d ods. 1, 2, § 199e veta prvá zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 255 ods. 1 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky MS SR č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhlášky“) a tiež s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 41/2011-31 zo dňa 03.05.2011 ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5M Cdo 12/2007 zo dňa 30.04.2008. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že exekučný súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie, pričom pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Ďalej uviedol, že dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý ho podal, pričom súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. Súčasne uviedol, že ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. Tiež uviedol, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že predmetnú pohľadávku (trovy konania) splatil v celom rozsahu oprávnenému na účet jeho právnej zástupkyne č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX po čiastkach 10.797,43 Eur dňa 03.08.2009 a 1.375,56 Eur dňa 12.12.2011. Ako dôkaz uskutočnenia platieb povinný predložil súdu aj výpis z účtu povinného zo dňa 03.08.2009 a výpis z účtu povinného zo dňa 12.12.2011. Rovnako povinný poukázal na to, že predmetné exekučné konanie voči jeho osobe je zo strany oprávneného vedené neoprávnene, nakoľko predmetný dlh bol úhradami zo dňa 03.08.2009

a 12.12.2011 v celom rozsahu splatený. A na základe týchto platieb požiadal povinný o zastavenie exekúcie. K takto predloženému návrhu na zastavenie exekúcie považoval súd konajúci prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka za nevyhnutné uviesť, že v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku, môže povinný namietat', resp. uvádzať iba skutočnosti, pričom nie je rozhodujúce, či ide o skutočnosti procesného alebo hmotného práva, ktoré nastali alebo vznikli po vydaní exekučného titulu. Povinný však už nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie uvádzať skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu, čo vyplýva zo systematického výkladu a charakteru civilného súdneho konania. Inak povedané, zánik vymáhaného nároku môže povinný namietat', len ak zanikol po vydaní exekučného titulu (v tomto prípade po vydaní uznesenia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9Co/7/2014-385 zo dňa 31.01.2014, vykonateľného dňa 21.03.2014). Na záver skonštatoval, že okrem vyššie uvedeného dôvodu neuviedol povinný žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu a ani existenciu dôvodov, pre ktoré by bolo možné prijať záver o zániku vymáhaného nároku a zastavení exekúcie. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vyšší súdny úradník dospel k záveru, že tu nie je dôvod na zastavenie exekúcie, a preto v súlade s citovaným ustanovením § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol a oprávnenému priznal nárok na náhradu výdavkov za zastupovanie advokátom v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 153,37 Eur.

3. Proti tomuto uzneseniu podala povinná prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť z dôvodu, že ho považuje za nesprávne, v rozpore so zákonom a je ho preto potrebné zmeniť tak, že súd exekúciu zastaví a prizná povinnej náhradu trov exekučného konania vo výške 552,13 Eur. Ďalej uviedol, že povinná sa návrhom na zastavenie exekúcie zo dňa 4.4.2019 domáhala zastavenia exekúcie z dôvodu, že po vydaní exekučného titulu nastala skutočnosť, že oprávnenému cestou jeho právnej zástupkyne dňa 13.03.2014 jednostranne započítala svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému na vrátenie dovtedy zaplatených náhrad voči svojej povinnosti nahradiť mu trovy konania na základe exekučného titulu (ktoré boli opätovne v tom samom konaní judikované v rovnakej výške), a je tak podľa povinnej daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, pretože po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti (zápočet), ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Ďalej uviedol, že povinná svoj úkon adresovala advokátke oprávneného, ktorá bola v exekučnom titule uvedená a táto na predmetný úkon povinnej nijako nereagovala, ani menom svojím, ak by oprávneného nezastupovala, čo sa samo o sebe vylučuje s tým, že za neho náhradu trov bola oprávnená prijať, ani menom oprávneného, hoci ho nepochybne nepretržite zastupuje dodnes. Povinná preto dôvodne a bona fide vychádzala z predpokladu, že v takom prípade si svoju povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu riadne splnila. Súčasne povinná uviedla, že ak by aj exekučný súd list povinnej zo dňa 13.3.2014 neposúdil ako započítací prejav vôle, je povinná toho názoru, že aj tak je zo skutkového stavu veci na základe predložených dôkazov zrejmé, že je daný dôvod na zastavenie exekúcie prinajmenšom podľa ust. §61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, pretože náhrada trov konania podľa exekučného titulu už povinnou bola oprávnenému preukázateľne zaplatená pred vznikom exekučného titulu, a namiesto toho, aby povinná požadovala vrátenie tejto náhrady a zaplatenie rovnakej čiastky ako opätovne prisúdenej, uviedla advokátke oprávneného, že sa tieto navzájom kryjúce nároky povinnej a oprávneného po vydaní exekučného titulu navzájom kryjú a teda zanikajú. Ďalej uviedla, že advokátka oprávneného nepretržite zastupovala ako v nachádzacom, a to aj pred aj po zrušení pôvodného rozhodnutia o náhrade trov konania, tak aj v tomto exekučnom konaní. A tak je preto podľa povinnej ďalší výkon exekúcie v príkrom rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky, dobrými mravmi a nepochybne predstavuje príkre zneužitie práva oprávneným na úkor povinnej. Na záver uviedla, že exekučný súd pri rozhodovaní o návrhu povinnej túto skutočnosť, ktorá nastala po vydaní exekučného titulu vôbec nezohľadnil, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil výlučne tým, že zaplatenie náhrady trov konania, medzičasom zrušenej a exekučným súdom znovu judikovanej, sa udialo pred právoplatnosťou samotného exekučného titulu. Súčasne uviedla, že sa súd opomenul vysporiadať so skutočnosťou, aké právne účinky má list povinnej zo dňa 13.3.2014 a rovnako sa nevysporiadal s námietkou povinnej, že môže ísť o situáciu, kedy je namieste aj aplikácia ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. A preto je z vyššie uvedených dôvodov podľa povinnej zrejmé, že napadnuté uznesenie exekučného súdu je nesprávne, v rozpore so zákonom a je ho preto potrebné zmeniť tak, ako to žiada v petite tejto sťažnosti.

4. K sťažnosti povinnej sa podaním doručeným súdu dňa 12.11.2019 vyjadril aj oprávnený prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, ktorý uviedol, že považuje sťažnosťou napadnuté uznesenie za správne a podrobne odôvodnené. Ohľadne námietok povinnej, ktoré opakovane uvádza vo svojej sťažnosti sa oprávnený už vyjadril vo svojom podaní zo dňa 9.4.2019, kedy uviedol dôvody, pre ktoré

nemožno akceptovať ani započítanie, ani splnenie povinnosti uhradiť trovy konania podľa uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 9 Co 7/2017-63/385 zo dňa 31.1.2014. Taktiež v tomto smere poukázal na bod 13 na str. 5 a bod 16 na str. 6 sťažnosťou napadnutého uznesenia, kde podľa názoru oprávneného súd podrobene uviedol dôvody, pre ktoré nemožno námietky povinného akceptovať. Súčasne sa stotožnil so zdôvodnením, že pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania a dôkazné bremeno zaťažuje výlučne povinného, pričom súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku, t.j. po vzniku exekučného titulu, v prejednávacom prípade po vydaní uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 9Co 7/2014-63/385 zo dňa 31.01.2014. Čo sa týka námietky povinného ohľadne započítacieho prejavu (list zo dňa 13.3.2014 adresovaný JUDr. Borovskej), aj túto považuje oprávnený za nesprávnu, lebo právny úkon započítania, na ktorý povinný poukazuje, je podľa názoru oprávneného voči nemu irelevantný, nakoľko bol adresovaný JUDr. Eve Borovskej, ktorá nie je účastníkom konania, nie je a ani nebola oprávnenou osobou, ktorá by mala nároky vyplývajúce z uznesenia Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 9Co 7/2014-63/385 z 31.1.2014, nakoľko v predmetnom konaní si nároky uplatňuje oprávnený Viliam Ďurta, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania. Navyše právna zástupkyňa oprávneného poukázala i na to, že v čase doručenia prípisu zo dňa 13.03.2014, na ktorý sa povinná odvoláva, bolo rozhodnutie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 9Co 7/2014-63/385 právoplatné a vykonateľné, čím ešte pred doručením prípisu povinného zaniklo i právne zastúpenie medzi oprávneným a JUDr. Evou Borovskou. Čo sa týka ďalších námietok povinného, k týmto oprávnený opakovane uvádza, že povinná sa nemôže domáhať zastavenia exekúcie z dôvodu, že k výplate došlo pred vydaním exekučného titulu, lebo pre vymáhanie nároku je rozhodujúci stav v čase vydania rozhodnutia. A teda povinný podľa oprávneného nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom ohľadne platieb vykonaných v roku 2009 a v roku 2011 uviedol, že tieto mohol povinný uvádzať formou opravných prostriedkov v základnom konaní, ale keď tak nevykonal, musí znášať následky svojej nečinnosti. Tiež oprávnený v tejto súvislosti uviedol, že skutočnosť, že advokátka oprávneného zastupovala, resp. zastupuje i v súčasnosti v tomto exekučnom konaní i v ďalších nárokoch na náhradu škody z predmetnej škody oprávneného nič nemení na skutočnosti, že list povinného za žiadnych okolností nemožno považovať za započítací prejav, nakoľko podľa oprávneného nebol vykonaný voči oprávnenému a faktom je i to, že pred doručením listu povinného zo dňa 13.03.2014 zaniklo JUDr. Borovskej splnomocnenie na zastupovanie. Súčasne si oprávnený uplatnil nárok na náhradu trov konania za 3 úkony právnej služby.

5. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

9. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

10. Podľa §-u 250 ods. 2 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení, v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

11. Preskúmaním podanej sťažnosti povinného súd zistil, že táto bola podaná do elektronickej schránky súdu dňa 04.11.2019 a smeruje voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo právnomu zástupcovi povinného doručené dňa 22.10.2019, bola teda sťažnosť podaná v zákonom stanovenej lehote (§242 CSP).

12. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti povinného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť povinného je dôvodná,

a preto napadnuté uznesenie podľa § 250 ods. 2 CSP v celom rozsahu zrušil a vrátil vec vyššiemu súdnemu úradníkovi na ďalšie konanie.

13. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 20.02.2019, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyšší súdny úradník vydal na podklade exekučného titulu - uznesenia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9Co 7/2014-385 zo dňa 31.01.2014, ktorý nadobudol vykonateľnosť dňa 21.03.2014, dňa 21.03.2019 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Zuzane Borárosovej (348EX 88/2019). Dňa 04.04.2019 bol v zákonnej lehote doručený poverenej súdnej exekútorke návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorá spolu s vyjadrením oprávneného, resp. jeho právneho zástupcu postúpila súdu. Následne vyšší súdny úradník vydal sťažnosťou napadnuté uznesenie.

14. Podľa §-u 61e Exekučného poriadku, po začatí exekúcie sa neprihliadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu.

15. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

16. Podľa § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy /ďalej len „Občiansky zákonník“, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

17. Podľa §-u 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Podľa §-u 234 ods. 2 CSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

19. Citované zákonné ustanovenie vymedzuje súdu spôsob, akým je povinný zdôvodniť svoje rozhodnutie tak, aby jeho dôvody boli jasné a presvedčivé. Súčasťou práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je aj povinnosť súdu vysporiadať sa s podstatnými skutkovými a právnymi argumentmi účastníkov konania a povinnosť súdu vysporiadať sa so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi otázkami. Argumenty uvádzané súdom v súdnom rozhodnutí si nesmú navzájom odporovať. Súd je povinný dôkladne zdôvodniť odklon od svojho predchádzajúceho rozhodnutia v obdobnej veci od ustálenej, či publikovanej judikatúry, rozhodnutí vyšších súdov alebo od názorov právnej vedy, najmä ak nimi argumentujú strany. Súd je tiež povinný vyrovnať sa s argumentmi strán, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci, teda uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Z odôvodnenia rozhodnutia tak musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery v nesúlade s obsahom spisu a v ňom zistenými skutkovými okolnosťami, je také rozhodnutie v rozpore s ust. § 220 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, § 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (II. ÚS 200/09 <<http://merit.slv.cz/II.US200/09>>).

20. Konajúci sudca preskúmavajúc napadnuté uznesenie ako aj sťažnosť povinného dospel k záveru, že vyšší súdny úradník vo svojom rozhodnutí správne uviedol, že povinný môže v návrhu na zastavenie exekúcie namietat', resp. uvádzať iba skutočnosti, pričom nie je rozhodujúce, či ide o skutočnosti procesného alebo hmotného práva, ktoré nastali alebo vznikli po vydaní exekučného titulu. Rovnako správne v tejto časti poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 41/2011-31 zo dňa 03.05.2011, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 M Cdo 12/2007 zo dňa 30.04.2008, v zmysle ktorých exekučný súd nie je oprávnený preskúmavať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal. A preto správne zo zisteného skutkového stavu vyvodil, že nemôže prihliadať na úhradu vykonanú pred vydaním uznesenia (exekučného titulu).

21. Na druhej strane je však potrebné prisvedčiť aj povinnej, že exekučný súd pri rozhodovaní o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou povinnej týkajúcej sa predloženého listu zo dňa 13.03.2014, ktorý doručil advokátke JUDr. Borovskej. Čiže sa opomenul vysporiadať so skutočnosťou, aké právne účinky má list povinnej zo dňa 13.03.2014, či bol tento list doručený, či je tento list možné považovať za započítací prejav - úkon podľa ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka a súčasne, či je možné na takéto jednostranné započítanie v zmysle § 61e Exekučného poriadku prihliadnuť. A preto je exekučný súd povinný vykonať dokazovanie, aby mohol prijať skutkový záver o sporných skutočnostiach v procese posudzovania listu povinnej zo dňa 13.03.2014. Toto však vyšší súdny úradník nevykonal, a obmedzil sa len na konštatovanie, že nemôže prihliadať na úhradu vykonanú pred vydaním uznesenia (exekučného titulu).

22. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti neostávalo sudcovi iné, než sťažnosťou napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka podľa § 250 ods. 2 CSP zrušiť a vec mu vrátiť v celom rozsahu na ďalšie konanie. Úlohou vyššieho súdneho úradníka v ďalšom konaní bude riadiť sa právne záväzným názorom súdu, t.j. odstrániť vytýkané nedostatky, čiže opätovne preskúmať v návrhu povinnej na zastavenie exekúcie namietanú námietku započítania zo strany povinnej, vyhodnotiť sporné skutočnosti v procese posudzovania listu povinnej zo dňa 13.03.2014, tiež povinným navrhnuté a predložené ostatné dôkazy v samotnom návrhu ako aj s poukazom na povinnosť súdu ex offo skúmať dôvody zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť zákonným spôsobom tak, aby bolo v súlade s § 236 CSP. Súčasne rozhodne analogicky s poukazom na § 396 ods. 3 CSP aj o trovách pôvodného konania a tiež sťažnostného konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.